Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

3. října 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Dohoda o přidružení EHS-Turecko – Rozhodnutí č. 2/76 – Článek 7 – Rozhodnutí č. 1/80 – Článek 13 – Doložky ‚standstill' – Nová omezení – Sejmutí, zpracování a uchování biometrických údajů tureckých státních příslušníků v centrálním rejstříku – Naléhavé důvody obecného zájmu – Předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boj proti těmto podvodům – Články 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na respektování soukromého života – Právo na ochranu osobních údajů – Přiměřenost"

Ve věci C-70/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) ze dne 31. ledna 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 2. února 2018, v řízení

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

proti

A,

B,

P,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, C. Toader, A. Rosas a M. Safjan, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. ledna 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za A, B a P D. Schaapem, advocaat,

– za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a M. A. M. de Ree, jako zmocněnkyněmi,

– za dánskou vládu J. Nymann-Lindegrenem, jakož i M. Wolff a P. Ngo, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Irsko A. Joycem, jako zmocněncem, ve spolupráci s D. Fennellym, barrister,

– za vládu Spojeného království původně R. Fadoju, poté S. Brandonem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Blundellem, barrister,

– za Evropskou komisi G. Wilsem, D. Martinem a H. Kranenborgem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. května 2019,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 7 rozhodnutí č. 2/76 ze dne 20. prosince 1976 přijatého Radou přidružení, která byla zřízena Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsanou v Ankaře dne 12. září 1963 Tureckou republikou na straně jedné a členskými státy Evropského hospodářského společenství (EHS) a Společenství na straně druhé, uzavřenou, schválenou a potvrzenou rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze de 23. prosince 1963 (Úř. věst. 1964, 217, s. 3685, dále jen „dohoda o přidružení“), jakož i článku 13 rozhodnutí č. 1/80 Rady přidružení ze dne 19. září 1980 o rozvoji přidružení.

2 Tato žádost byla předložena v rámci dvou sporů, jednak mezi Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost, Nizozemsko) (dále jen „státní tajemník“) a A a jednak mezi státním tajemníkem a B a P ve věci povinnosti spolupracovat při sejmutí biometrických údajů A a B pro účely získání povolení k přechodnému pobytu v Nizozemsku.

Právní rámec

Unijní právo

Dohoda o přidružení

3 Článek 12 dohody o přidružení, uvedený v kapitole 3, nadepsané „Jiná hospodářská ustanovení“, hlavy II této dohody stanoví:

„Smluvní strany se dohodly, že se při vzájemném postupném zavádění volného pohybu pracovníků budou inspirovat články [39], [40] a [41 ES]“. *(neoficiální překlad)*

Rozhodnutí č. 2/76

4 Článek 1 rozhodnutí č. 2/76 o provádění článku 12 dohody o přidružení stanoví:

„1. Toto rozhodnutí stanoví v rámci první etapy pravidla použitelná za účelem provedení článku 36 [dodatkového protokolu podepsaného dne 23. listopadu 1970 v Bruselu a uzavřeného, schváleného a potvrzeného jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 2760/72 ze dne 19. prosince 1972 (Úř. věst. 1972, L 293, s. 1)].

2. Tato první etapa potrvá čtyři roky ode dne 1. prosince 1976.“ *(citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem)*

5 Článek 7 tohoto rozhodnutí uvádí:

„Členské státy Společenství a Turecké republiky nemohou přijmout pro pracovníky, jejichž pobyt a zaměstnání jsou na jejich území legální, nová omezení podmínek přístupu k zaměstnání.“

6 Článek 11 téhož rozhodnutí zní následovně:

„Jeden rok před koncem první etapy a s ohledem na výsledky dosažené během první etapy rada přidružení zahájí debaty o stanovení obsahu následující etapy a zajistí, aby rozhodnutí o této etapě bylo provedeno ke dni uplynutí první etapy. Ustanovení tohoto rozhodnutí se použijí až do začátku následující fáze.“

7 Podle článku 13 rozhodnutí č. 2/76 toto rozhodnutí vstoupilo v platnost dne 20. prosince 1976.

Rozhodnutí č. 1/80

8 Oddíl 1, nadepsaný „Otázky vztahující se k zaměstnání a k volnému pohybu pracovníků“ kapitoly II, nadepsané „Sociální ustanovení“ rozhodnutí č. 1/80, zahrnuje článek 13, který stanoví:

„Členské státy Společenství a Turecké republiky nemohou přijmout nová omezení týkající se podmínek přístupu k zaměstnání pracovníků a jejich rodinných příslušníků, kteří se nacházejí na jejich příslušném území v legálním postavení, co se týče pobytu a zaměstnání.“ *(citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem)*

9 Článek 14 odst. 1 tohoto rozhodnutí, který je rovněž součástí uvedeného oddílu 1, stanoví:

„Ustanovení tohoto oddílu se použijí s výhradou omezení z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví.“

10 V souladu s čl. 16 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 se ustanovení oddílu 1 kapitoly II použijí ode dne 1. prosince 1980.

Směrnice 95/46/ES

11 Článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) stanovil:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚osobními údaji‘ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity;

b) ‚zpracováním osobních údajů‘ (‚zpracování‘) jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace;

c) ‚rejstříkem osobních údajů' (‚rejstřík') jakýkoli uspořádaný soubor osobních údajů přístupných podle určených kritérií, ať již je tento soubor centralizován, decentralizován nebo rozdělen podle funkčního či zeměpisného hlediska;

[…]"

Nařízení (ES) č. 767/2008

12 Článek 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS) (Úř. věst. 2008, L 218, s. 60), stanoví:

„Účelem VIS je zlepšovat provádění společné vízové politiky, konzulární spolupráce a konzultace mezi ústředními vízovými orgány usnadněním výměny údajů o žádostech a o souvisejících rozhodnutích mezi členskými státy s cílem

[…]

c) usnadnit boj proti podvodům;

[…]"

Nařízení (EU) 2019/817

13 Článek 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/817 ze dne 20. května 2019, kterým se zřizuje rámec pro interoperabilitu mezi informačními systémy EU v oblasti hranic a víz a mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008, (EU) 2016/399, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240, (EU) 2018/1726 a (EU) 2018/1861 a rozhodnutí Rady 2004/512/ES a 2008/633/SVV (Úř. věst. 2019, L 135, s. 27), uvádí:

„1. Zajištěním interoperability sleduje toto nařízení tyto cíle:

a) zlepšit účinnost a účelnost hraničních kontrol na vnějších hranicích;

b) pomáhat při prevenci a potírání nedovoleného přistěhovalectví;

[…]

2. Cílů uvedených v odstavci 1 se dosahuje těmito kroky:

a) zajištěním správného zjištění totožnosti osob;

b) přispíváním k potírání podvodného zneužívání totožnosti;

[…]"

Nizozemské právo

14 Článek 106a odst. 1 Vreemdelingwet 2000 (zákon o cizincích z roku 2000), ze dne 23. listopadu 2000 (Stb. 2000, č. 495), ve znění wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de uitbreiding van het gebruik van biometrische kenmerken in de vreemdelingenketen in verband met het verbeteren van de identiteitsvaststelling van de vreemdeling (zákon, kterým se mění zákon

o cizincích z roku 2000, pokud jde o rozšířené používání biometrických údajů v rámci spolupráce mezi orgány příslušnými v oblasti cizinců za účelem zlepšení identifikace cizích státních příslušníků) ze dne 11. prosince 2013 (Stb. 2014, č. 2),(dále jen „zákon o cizincích“), stanoví:

„Zobrazení obličeje a otisků deseti prstů cizích státních příslušníků může být získáno a zpracováno s cílem určit jejich totožnost pro účely provádění uvedeného zákona, pokud evropská nařízení o biometrických údajích uvedených v článku 1 tuto možnost nestanoví. Zobrazení obličeje a otisků prstů jsou porovnávána se zobrazeními obsaženými v rejstříku cizích státních příslušníků.“

15 Článek 107 zákona o cizincích stanoví:

„1. Zřizuje se rejstřík cizích státních příslušníků spravovaný ministrem. Rejstřík cizích státních příslušníků obsahuje:

a) zobrazení obličeje a otisků prstů uvedená v čl. 106a odst. 1;

[…]

2. Rejstřík cizích státních příslušníků zpracovává:

a) údaje uvedené v odst. 1 písm. a) za účelem provedení tohoto zákona, zákona [Nizozemského] království o nizozemské státní příslušnosti a předpisů přijatých na jejich základě;

[…]

5. Aniž je dotčen cíl uvedený v odst. 2 písm. a), […] mohou být údaje uvedené v odst. 1 písm. a) poskytnuty pouze pro účely:

[…]

c) vyšetřování trestných činů a trestního stíhání;

[…]

6. Údaje z rejstříku cizích státních příslušníků týkající se otisků prstů cizích státních příslušníků mohou být v případech uvedených v odst. 5 písm. c) poskytnuty pro účely odhalování a stíhání pouze těch trestných činů, u kterých lze rozhodnout o vzetí do vazby na základě písemného povolení vyšetřujícího soudce přijatého na návrh státního zastupitelství a:

a) existuje-li důvodné podezření, že podezřelá osoba je cizím státním příslušníkem, nebo

b) v zájmu vyšetřování, jestliže předběžné vyšetřování nepostupuje, nebo v případě, že pro objasnění vyšetřování jsou nezbytné rychlé výsledky.

[…]“

16 Článek 8.34 Vreemdelingenbesluit 2000 (vyhláška o cizincích z roku 2000) ze dne 23. listopadu 2000 (Stb. 2000, č. 497) stanoví:

„1. Úředníci, kteří jsou pověření vedením rejstříku cizích státních příslušníků, mají přímý přístup k zobrazením obličeje a otisků prstů obsaženým v rejstříku v rozsahu, v němž je přístup k nim nezbytný pro řádné plnění jejich úkolů, a v případech, kdy je k tomu ministr zmocnil.

[…]“

17 Článek 8.35 vyhlášky o cizincích z roku 2000 uvádí:

„Zobrazení obličeje a otisků prstů obsažená v rejstříku cizích státních příslušníků se uchovávají maximálně po dobu:

a) pěti let od zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu;

b) v případě legálního pobytu po dobu pěti let ode dne, ke kterému může být prokázáno, že cizí státní příslušník, jehož legální pobyt skončil, opustil nizozemské území, nebo

c) pokud byl cizímu státnímu příslušníkovi uložen zákaz vstupu nebo byl prohlášen za nežádoucí osobu, po dobu pěti let od uplynutí doby platnosti zákazu vstupu nebo prohlášení za nežádoucí osobu.“

18 Předkládající soud uvádí, že státní příslušníci třetích zemí, kteří chtějí pobývat v Nizozemsku déle než 90 dnů na základě obvyklého povolení k pobytu, musí být v zásadě držiteli povolení k přechodnému pobytu v době svého vstupu na toto území.

19 Předkládající soud kromě toho uvádí, že podle čl. 54 odst. 1 písm. c) zákona o cizincích ve spojení s článkem 1.31 vyhlášky o cizincích z roku 2000, je státní příslušník třetí země, který podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, v okamžiku podání jeho žádosti povinen spolupracovat při sejmutí a zpracování jeho biometrických údajů.

Spory v původním řízení a předběžné otázky

20 Dne 15. listopadu 2013 podala společnost založená podle nizozemského práva jménem pana A, tureckého státního příslušníka, žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem jeho výkonu zaměstnání v Nizozemsku.

21 Rozhodnutím ze dne 28. března 2014 státní tajemník této žádosti vyhověl. Toto rozhodnutí však vázalo vydání povolení k přechodnému pobytu na podmínku, že A poskytne určité biometrické údaje, a sice zobrazení obličeje a deset otisků svých prstů. A spolupracoval při sejmutí jeho biometrických údajů a získal povolení k přechodnému pobytu v Nizozemsku.

22 B je tureckým státním příslušníkem, jehož manželka, P, má bydliště v Nizozemsku a má dvojí státní příslušnost, nizozemskou a tureckou. Dne 17. února 2014 podala P žádost o povolení k přechodnému pobytu B za účelem sloučení rodiny.

23 Státní tajemník nejprve tuto žádost zamítl. B a P proti tomuto zamítnutí podali správní opravný prostředek. Rozhodnutím ze dne 4. dubna 2014 státní tajemník prohlásil uvedenou žalobu za opodstatněnou a vyhověl žádosti o povolení k přechodnému pobytu s tím, že vydání tohoto povolení je vázáno na podmínku, že B poskytne určité biometrické údaje, a sice zobrazení obličeje a deset otisků svých prstů. B při sejmutí jeho biometrických údajů spolupracoval a získal povolení k přechodnému pobytu v Nizozemsku.

24 A, jakož i B a P podali k státnímu tajemníkovi správní opravný prostředek proti jeho rozhodnutím ze dne 28. března a 4. dubna 2014 v rozsahu, v němž tato rozhodnutí ukládají A a B povinnost spolupracovat při sejmutí jejich biometrických údajů za účelem získání povolení k přechodnému pobytu v Nizozemsku.

25 Rozhodnutími ze dne 23. prosince 2014 a 6. ledna 2015 státní tajemník zamítl opravné prostředky podané B a P, jakož i A.

26 A, jakož i B a P podali proti těmto dvěma rozhodnutím žalobu k rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (soud v Haagu, zasedající v Rotterdamu, Nizozemsko).

27 Rozsudky ze dne 3. února 2016 rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (soud v Haagu, zasedající v Rotterdamu) prohlásil uvedené žaloby za opodstatněné. Uvedený soud rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která ukládá sejmutí, zpracování a uchovávání biometrických údajů tureckých státních příslušníků v centrálním rejstříku, představuje „nové omezení“ ve smyslu článku 7 rozhodnutí č. 2/76 a článku 13 rozhodnutí č. 1/80. Rechtbank Den Haag zittingsplaats Rotterdam (soud v Haagu, zasedající v Rotterdamu) měl kromě toho v podstatě za to, že dotčené opatření není přiměřené sledovanému legitimnímu cíli, a sice předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boji proti těmto podvodům. V důsledku toho uvedený soud jednak zrušil rozhodnutí státního tajemníka ze dne 28. března a 4. dubna 2014 v rozsahu, v němž vyžadovala, aby A a B spolupracovali při sejmutí svých biometrických údajů, a jednak uložil státnímu tajemníkovi, aby ve lhůtě šesti týdnů od doručení uvedených rozsudků odstranil biometrické údaje z centrálního rejstříku.

28 Státní tajemník podal proti těmto rozsudkům ze dne 3. února 2016 odvolání k Raad van State (Státní rada, Nizozemsko).

29 Předkládající soud konstatuje, že vnitrostátní právní úprava, která stanoví sejmutí, zpracování a uchovávání biometrických údajů státních příslušníků třetích zemí v centrálním rejstříku, představuje „nové omezení“ ve smyslu článku 7 rozhodnutí č. 2/76 a článku 13 rozhodnutí č. 1/80. Předkládající soud připomíná, že podle judikatury Soudního dvora je takové omezení zakázáno, ledaže je odůvodněno naléhavými důvody veřejného zájmu, je vhodné pro dosažení sledovaného legitimního cíle a nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné. V této souvislosti se předkládající soud za předpokladu, že uvedená právní úprava sleduje legitimní cíl a je vhodná k jeho dosažení, táže, zda sejmutí, zpracování a uchovávání biometrických údajů státních příslušníků třetích zemí v centrálním rejstříku, jak je upraveno touto právní úpravou, nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle spočívajícího v předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boji proti těmto podvodům. Předkládající soud má za to, že v rozsahu, v němž sejmutí a zpracování biometrických údajů představuje zpracovávání osobních údajů ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice 95/46 a v němž tyto údaje spadají do zvláštní kategorie údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 této směrnice, musí být výjimky z ochrany osobních údajů a její omezení činěny v mezích toho, co je naprosto nezbytné, v souladu s judikaturou Soudního dvora vzešlou z rozsudku ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 96).

30 Kromě toho v rozsahu, v němž vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení za určitých podmínek umožňuje poskytování biometrických údajů tureckých státních příslušníků pro účely odhalování a stíhání trestných činů třetím osobám, je podstatou otázky předkládajícího soudu to, zda taková právní úprava představuje „nové omezení“ ve smyslu článku 7 rozhodnutí č. 2/76 a článku 13 rozhodnutí č. 1/80, a pokud ano, zda je takové omezení přiměřené s ohledem na sledovaný cíl. V tomto ohledu se předkládající soud táže zejména na to, zda účinek, který tato právní úprava má pro přístup tureckých státních příslušníků k zaměstnání v Nizozemsku, může být považován za příliš nahodilý a nepřímý k učinění závěru o existenci „nového omezení“ ve smyslu uvedených ustanovení.

31 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Je třeba článek 7 [rozhodnutí č. 2/76] a článek 13 [rozhodnutí č. 1/80] vykládat v tom smyslu, že tato ustanovení nebrání vnitrostátní právní úpravě, která obecně stanoví zpracování a uchovávání biometrických údajů státních příslušníků třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, v rejstříku ve smyslu [čl. 2 písm. c)] [směrnice 95/46], neboť tato vnitrostátní

právní úprava nejde nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení [sledovaného] legitimního cíle, [a sice] předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boje proti těmto podvodům?

b) Má v této souvislosti význam skutečnost, že doba uchování biometrických údajů je vázána na dobu oprávněného nebo neoprávněného pobytu státních příslušníků třetí země, mezi něž patří zejména turečtí státní příslušníci?

2) Je třeba článek 7 [rozhodnutí č. 2/76] a článek 13 [rozhodnutí č. 1/80] vykládat v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava nepředstavuje omezení ve smyslu těchto ustanovení, pokud jsou účinky vnitrostátní právní úpravy na přístup k zaměstnání podle těchto ustanovení příliš nahodilé a nepřímé k učinění závěru o existenci překážky bránící tomuto přístupu k zaměstnání?

3) a) Pokud odpověď na [druhou] otázku zní, že vnitrostátní právní úprava, která umožňuje z rejstříku poskytovat biometrické údaje státních příslušníků třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, třetím osobám pro účely předcházení, odhalování nebo vyšetřování – teroristických nebo jiných – trestných činů, je novým omezením, je třeba vykládat čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s články 7 a 8 [Listiny] v tom smyslu, že toto ustanovení brání takové vnitrostátní právní úpravě?

b) Má v této souvislosti význam skutečnost, že státní příslušník třetí země v okamžiku, kdy byl zadržen pro podezření ze spáchání trestného činu, měl u sebe dokument o povolení k pobytu, na kterém jsou uloženy biometrické údaje?“

K předběžným otázkám

K první otázce

32 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 7 rozhodnutí č. 2/76 a článek 13 rozhodnutí č. 1/80 musí být vykládány v tom smyslu, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která podmiňuje vydání povolení k přechodnému pobytu státním příslušníkům třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, sejmutím, zaznamenáním a uchováváním jejich biometrických údajů v centrálním rejstříku, představuje „nové omezení“ ve smyslu tohoto ustanovení, a pokud tomu tak je, zda může být taková právní úprava odůvodněna cílem předcházet podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a bojovat proti těmto podvodům.

33 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že článek 7 rozhodnutí č. 2/76 i článek 13 rozhodnutí č. 1/80 uvádějí doložku „standstill“, která obecně zakazuje zavedení jakéhokoliv nového vnitrostátního opatření, které by mělo za cíl nebo za následek podrobení výkonu volného pohybu pracovníků tureckým státním příslušníkem na území členského státu restriktivnějším podmínkám, než jsou ty, které platily v okamžiku vstupu uvedených rozhodnutí v platnost ve vztahu k dotyčnému členskému státu (rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, bod 39).

34 Soudní dvůr již rozhodl, že článek 7 rozhodnutí č. 2/76 se použije *ratione temporis* na vnitrostátní opatření zavedená v období od 20. prosince 1976 do 30. listopadu 1980 a článek 13 rozhodnutí č. 1/80 se použije *ratione temporis* na vnitrostátní opatření zavedená od 1. prosince 1980, což je den, kdy toto rozhodnutí vstoupilo v platnost (rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, bod 48).

35 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení byla zavedena po dni, kdy rozhodnutí č. 1/80 vstoupilo v Nizozemsku v platnost.

36 Z toho vyplývá, že na uvedenou právní úpravu se použije *ratione temporis* článek 13 rozhodnutí č. 1/80, takže v rámci odpovědi na první otázku musí být vykládáno pouze toto posledně uvedené ustanovení.

37 Jak bylo připomenuto v bodě 33 tohoto rozsudku, doložka „standstill“ zakotvená v článku 13 rozhodnutí č. 1/80 obecně zakazuje přijetí jakéhokoliv nového vnitrostátního opatření, které by mělo za cíl nebo za následek podrobení výkonu volného pohybu pracovníků tureckým státním příslušníkem na území členského státu restriktivnějším podmínkám, než jsou ty, které platily v okamžiku vstupu uvedeného rozhodnutí ve vztahu k dotčenému členskému státu v platnost (rozsudek ze dne 29. března 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, bod 25).

38 Soudní dvůr rovněž uznal, že toto ustanovení zakazuje, aby od data vstupu v platnost rozhodnutí č. 1/80 v dotyčném členském státě byla do právní úpravy členských států zaváděna jakákoli nová omezení výkonu volného pohybu pracovníků, včetně omezení týkajících se hmotněprávních nebo procesních podmínek prvního vstupu na území tohoto členského státu tureckých státních příslušníků, kteří zde hodlají využít této svobody (rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, bod 34 a citovaná judikatura).

39 Z judikatury Soudního dvora kromě toho vyplývá, že vnitrostátní právní úprava, která ztěžuje podmínky sloučení rodiny tureckých státních příslušníků, kteří legálně pobývají v dotčeném členském státě v postavení pracovníků, oproti podmínkám, které byly uplatnitelné při vstupu rozhodnutí č. 1/80 v platnost v tomto členském státě, je „novým omezením“ výkonu volného pohybu pracovníků těmito tureckými pracovníky v uvedeném členském státě ve smyslu článku 13 tohoto rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. března 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, bod 31).

40 V projednávané věci vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, o níž bylo v bodě 35 tohoto rozsudku konstatováno, že v Nizozemsku byla zavedena po dni, kdy v tomto členském státě vstoupilo v platnost rozhodnutí č. 1/80, stanoví, že státní příslušníci třetích států, včetně tureckých státních příslušníků, kteří chtějí v Nizozemsku pobývat po dobu delší než 90 dní, musí předem získat povolení k přechodnému pobytu. Z předkládacího rozhodnutí přitom vyplývá, že vydání takového povolení je podmíněno tím, že uvedení státní příslušníci spolupracují při sejmutí svých biometrických údajů, a to deseti otisků prstů a zobrazení obličeje. Tyto údaje jsou následně zaznamenány a uchovávány v centrálním rejstříku pro účely předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boje proti těmto podvodům.

41 Uvedená právní úprava tak činí podmínky prvního vstupu na nizozemské území pro turecké státní příslušníky přísnější, než byly podmínky, které se na ně vztahovaly v okamžiku vstupu rozhodnutí č. 1/80 v Nizozemsku v platnost.

42 Ve věcech v původním řízení z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vydání povolení k přechodnému pobytu A za účelem výkonu výdělečné činnosti v Nizozemsku a B za účelem sloučení rodiny s P v tomto členském státě bylo vázáno na podmínku, že A a B poskytnou své biometrické údaje.

43 Za těchto okolností představuje vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení „nové omezení“ ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80.

44 Podle ustálené judikatury je takové omezení zakázáno, ledaže patří mezi omezení uvedená v článku 14 tohoto rozhodnutí, nebo pokud je odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu, může zajistit dosažení sledovaného cíle a nejde nad rámec toho, co je nezbytné k jeho dosažení (rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, bod 72 a citovaná judikatura).

45 Je tedy třeba ověřit, zda vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení tyto podmínky splňuje.

46 Pokud jde zaprvé o otázku, zda cíl sledovaný vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení, a sice cíl předcházet podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a bojovat proti nim, může představovat naléhavý důvod obecného zájmu, který je s to odůvodnit „nové omezení“ ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80, je třeba zaprvé připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že cíl předcházet neoprávněnému vstupu a pobytu představuje takový naléhavý důvod (rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, bod 41).

47 Na druhém místě Soudní dvůr rovněž rozhodl, že sejmutí a uchovávání otisků prstů v rámci vydávání cestovních pasů za účelem předcházení jejich padělání a podvodnému použití sledují cíl obecného zájmu, který uznává Evropská unie, a sice zabránit neoprávněnému vstupu osob na své území (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, body 36 až 38).

48 A konečně na třetím místě je třeba poukázat na význam, který unijní normotvůrce přiznal boji proti podvodnému zneužití totožnosti, jak vyplývá zejména z čl. 2 písm. c) nařízení č. 767/2008 a z čl. 2 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2019/817.

49 Za těchto podmínek může cíl spočívající v předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boji proti nim představovat naléhavý důvod obecného zájmu, který je s to odůvodnit „nové omezení“ ve smyslu článku 13 rozhodnutí č. 1/80.

50 Pokud jde zadruhé o přiměřenost vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení pro účely zajištění uskutečnění takového cíle, je třeba uvést, že sejmutí, zpracování a uchovávání deseti otisků prstů a zobrazení obličeje státních příslušníků třetích zemí v centrálním rejstříku umožňuje přesně určit dotčenou osobu a odhalit podvodné zneužití totožnosti a podvod s dokumenty tím, že se srovnávají biometrické údaje žadatele o povolení k přechodnému pobytu s údaji v uvedeném rejstříku.

51 Z toho vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení je vhodná k zajištění sledovaného cíle.

52 Pokud jde zatřetí o otázku, zda vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení nepřekračuje meze toho, co je pro dosažení sledovaného cíle nezbytné, je třeba se ujistit, že ve jménu cíle předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boje proti těmto podvodům nezasahuje nepřiměřeně do práva na soukromý život v oblasti zpracování osobních údajů.

53 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) mimo jiné stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého života. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny má každý právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají.

54 Respektování práva na soukromý život v souvislosti se zpracováním osobních údajů, přiznaného články 7 a 8 Listiny, se vztahuje na veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (rozsudek ze dne 9. listopadu 2010 Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 52).

55 Otisky prstů a zobrazení obličeje fyzické osoby tak spadají pod tento pojem, neboť objektivně obsahují jedinečné informace o fyzických osobách a umožňují jejich přesnou identifikaci (rozsudek ze dne 17. října 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 27). Sejmutí, zpracování a uchovávání deseti otisků prstů a zobrazení obličeje státních příslušníků třetích zemí v centrálním rejstříku představuje zpracování osobních údajů ve smyslu článku 8 Listiny [v tomto smyslu viz posudek 1/15 (Dohoda PNR mezi EU a Kanadou), ze dne 26. července 2017, EU:C:2017:592, bod 123 a citovaná judikatura].

56 Podle ustálené judikatury ochrana základního práva na respektování soukromého života na unijní úrovni vyžaduje, aby výjimky z ochrany osobních údajů a její omezení byly činěny v mezích toho, co je naprosto nezbytné [posudek 1/15 (Dohoda PNR mezi EU a Kanadou), ze dne 26. července 2017, EU:C:2017:592, bod 140 a citovaná judikatura].

57 V tomto ohledu je třeba na prvním místě uvést, že za účelem předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boje proti nim musí členské státy ověřit ohlášenou totožnost žadatele o povolení k přechodnému pobytu. Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 27 svého stanoviska, tento cíl vyžaduje mimo jiné to, aby bylo zajištěno, že žadatel před podáním této žádosti nepodal jinou žádost pod odlišnou totožností, tím, že se porovnají jeho otisky prstů s otisky prstů obsaženými v centrálním rejstříku.

58 Na druhém místě se údaje uvedené ve vnitrostátní právní úpravě dotčené ve věci v původním řízení omezují na deset otisků prstů a zobrazení obličeje. Sejmutí těchto údajů kromě toho, že umožňuje spolehlivě identifikovat dotčenou osobu, není úkonem intimní povahy a není pro dotyčnou osobu ani zvláště fyzicky nebo psychicky nepříjemné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 48).

59 Unijní normotvůrce ostatně sám stanovil, zejména v rámci nařízení č. 767/2008, povinnost pro žadatele o víza poskytnout deset otisků prstů a zobrazení obličeje.

60 Na třetím místě, pokud jde o dosah vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tato právní úprava se v podstatě použije na všechny státní příslušníky třetích zemí, kteří chtějí v Nizozemsku pobývat po dobu delší než 90 dní, nebo kteří neoprávněně pobývají v tomto členském státě.

61 V tomto ohledu je třeba uvést, že cíl sledovaný uvedenou právní úpravou, a sice předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty státních příslušníků třetích zemí a boj proti těmto podvodům, nemůže být proveden omezením použití této právní úpravy na vymezenou kategorii státních příslušníků třetích zemí. Rozsah působnosti vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení tudíž podle všeho zajišťuje účinné dosažení sledovaného cíle.

62 Na čtvrtém místě ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že přístup a používání biometrických údajů obsažených v centrálním rejstříku je omezeno na úředníky vnitrostátních orgánů pověřených prováděním vnitrostátních právních předpisů v cizinecké oblasti, jako jsou zaměstnanci konzulárních a diplomatických úřadů, které za tímto účelem řádně zmocnil příslušný ministr, s cílem prokázat nebo ověřit totožnost státních příslušníků třetích zemí v rozsahu nezbytném pro plnění jejich úkolů.

63 A konečně na pátém místě, pokud jde o dobu uchovávání osobních údajů, dotčená vnitrostátní právní úprava musí mimo jiné vždy odpovídat objektivním kritériím, která stanoví vztah mezi osobními údaji, které mají být uchovávány, a sledovaným cílem [posudek 1/15 (Dohoda PNR mezi EU a Kanadou) ze dne 26. července 2017, EU:C:2017:592, bod 191].

64 V projednávané věci vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stanoví, že biometrické údaje jsou uchovávány v centrálním rejstříku po dobu pěti let od zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, od odjezdu dotčené osoby ke konci legálního pobytu nebo od uplynutí doby platnosti zákazu vstupu nebo prohlášení za nežádoucí osobu. Biometrické údaje jsou okamžitě zničeny v případě, že státní příslušník třetí země nabude v průběhu svého pobytu v Nizozemsku nizozemské státní občanství.

65 V tomto rámci je třeba uvést, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stanoví vztah mezi dobou uchovávání biometrických údajů a cílem předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a boje proti těmto podvodům.

66 Uchovávání biometrických údajů státních příslušníků třetích zemí během jejich pobytu v Nizozemsku je totiž podle všeho odůvodněné s ohledem na nutnost ověřit během tohoto období totožnost a legalitu pobytu takových státních příslušníků v tomto členském státě v souladu se zákonem o cizincích zejména při přezkumu prodloužení povolení k pobytu. Kromě toho, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 30 svého stanoviska, taková doba uchovávání je podle všeho nezbytná k tomu, aby se zabránilo tomu, že žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebudou podány pod totožností státních příslušníků třetích zemí, kteří legálně pobývají v Nizozemsku.

67 Pokud jde o uchovávání biometrických údajů státních příslušníků třetích zemí po dobu pěti let od zamítnutí jejich žádosti o povolení k přechodnému pobytu, od jejich odjezdu ke konci legálního pobytu nebo od uplynutí doby platnosti zákazu vstupu nebo prohlášení za nežádoucí osobu, je třeba uvést, že taková doba uchovávání brání zejména státním příslušníkům třetích zemí, kteří za těchto okolností podají novou žádost pod odlišnou totožností.

68 Uvedená doba uchovávání pěti let za tímto účelem podle všeho není nepřiměřená s ohledem na cíl sledovaný vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení.

69 Za těchto podmínek nepřekračuje vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle spočívajícího v předcházení podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a v boji proti nim.

70 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že článek 13 rozhodnutí č. 1/80 musí být vykládán v tom smyslu, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která podmiňuje vydání povolení k přechodnému pobytu státním příslušníkům třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, sejmutím, zaznamenáním a uchováváním jejich biometrických údajů v centrálním rejstříku, představuje „nové omezení“ ve smyslu tohoto ustanovení. Takové omezení je však odůvodněno cílem předcházet podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a bojovat proti těmto podvodům.

Ke druhé otázce

71 Druhou otázkou se předkládající soud Soudního dvora táže, zda je třeba článek 7 rozhodnutí č. 2/76 a článek 13 rozhodnutí č. 1/80 vykládat v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava nepředstavuje omezení ve smyslu těchto ustanovení, pokud jsou její účinky na přístup k zaměstnání příliš nahodilé a nepřímé na to, aby bylo možno mít za to, že existuje překážka bránící tomuto přístupu k zaměstnání.

72 Z předkládacího rozhodnutí zejména vyplývá, že podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda vzhledem ke skutečnosti, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení umožňuje rovněž poskytovat biometrické údaje státních příslušníků třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, třetím osobám pro účely odhalování a stíhání trestných činů, představuje tato úprava „nové omezení“ ve smyslu uvedených ustanovení.

73 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury důvodem pro žádost o rozhodnutí o předběžné otázce není poskytnutí konzultativního stanoviska k obecným nebo hypotetickým otázkám, nýbrž její nezbytnost pro efektivní vyřešení sporu týkajícího se unijního práva (rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 130, jakož i citovaná judikatura).

74 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení v podstatě stanoví, že poskytování biometrických údajů státních příslušníků třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, třetím osobám pro účely odhalování a stíhání trestných činů je povoleno pouze v případě trestných činů, pro které lze uložit rozhodnutí o vzetí do vazby, pokud existuje podezření, že se státní příslušník třetí země dopustil soudně trestného činu této povahy.

75 Z předkládacího rozhodnutí přitom nevyplývá, že jsou A a B podezřelí ze spáchání trestného činu a že jejich biometrické údaje byly poskytnuty třetím osobám na základě čl. 107 odst. 5 a 6 zákona o cizincích. Nizozemská vláda ostatně na jednání před Soudním dvorem potvrdila, že biometrické údaje A a B nebyly použity v rámci trestního řízení.

76 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že druhá otázka je nepřípustná.

K třetí otázce

77 Vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto, že druhá otázka je nepřípustná, není důvodné odpovídat na třetí otázku.

K nákladům řízení

78 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 13 rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 přijatého Radou přidružení, která byla zřízena Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsanou v Ankaře dne 12. září 1963 Tureckou republikou na straně jedné a členskými státy Evropského hospodářského společenství (EHS) a Společenství na straně druhé, uzavřenou, schválenou a potvrzenou rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze de 23. prosince 1963, musí být vykládán v tom smyslu, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která podmiňuje vydání povolení k přechodnému pobytu státním příslušníkům třetích zemí, včetně tureckých státních příslušníků, sejmutím, zaznamenáním a uchováváním jejich biometrických údajů v centrálním rejstříku, představuje „nové omezení“ ve smyslu tohoto ustanovení. Takové omezení je však odůvodněno cílem předcházet podvodnému zneužití totožnosti a podvodům s dokumenty a bojovat proti těmto podvodům.

Podpisy.